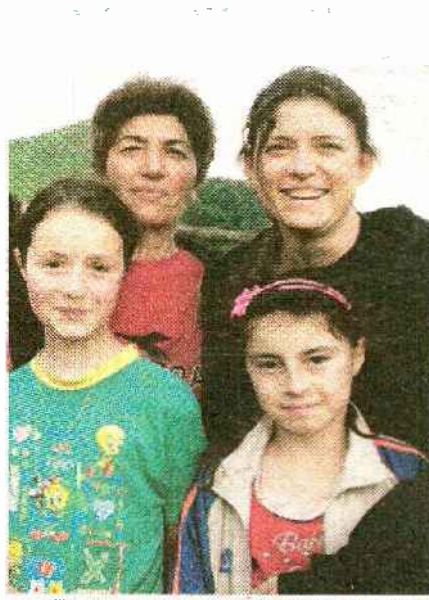

17.22x28.06	31	עמוד 10	ידיעות אחרונות - מוסף חג	07/10/2012	33958469-7
מגמה צ'אלנג' מסעות שטח לנשי - 84990					

קרנית גולדווטר ביומן
מסע מארמניה, על הטיול
שתמיד חלמה שתעשה
עם אודי | 21

רק

תבלה
טובה

27.45x32.68	32	10 עמוד	ידיעות אחרונות - מוסף חג	07/10/2012	33958482-2
מגמה צ'אלנג' מסעות שטח לנשי - 84990					

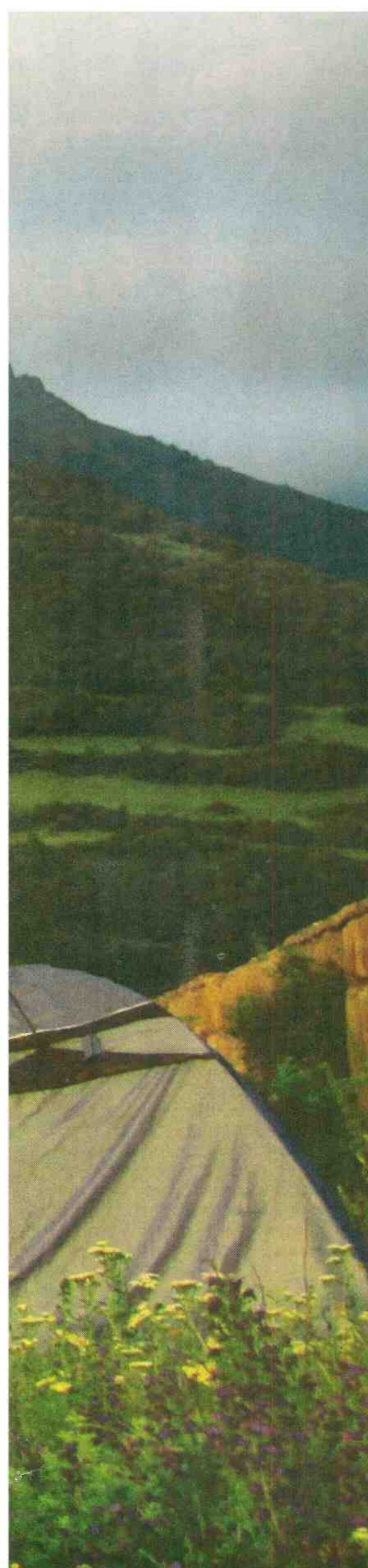

רק מילה טובה | להיות שם בשבילו

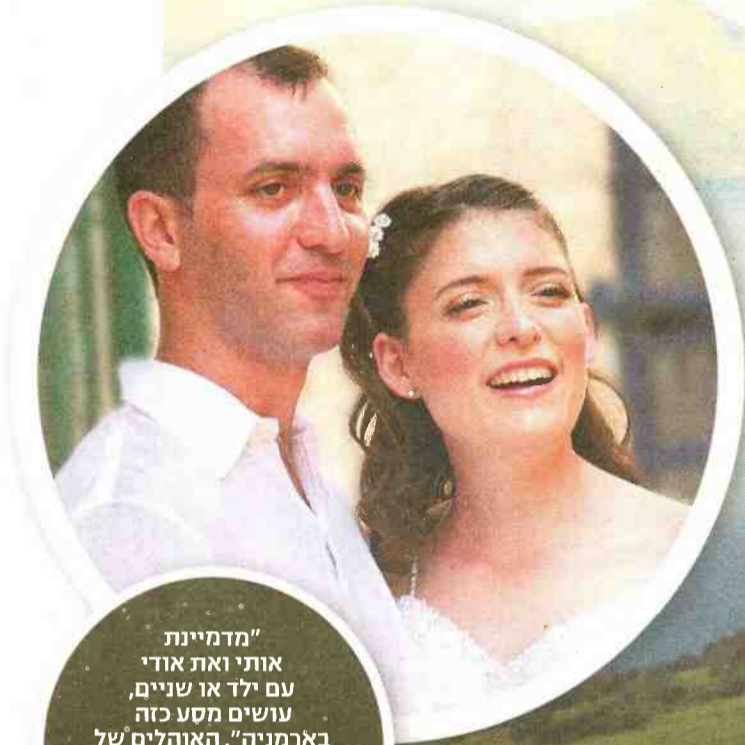
מסע, זיכרון

קרנית גולדווטר בילתה עשרה ימים בארמניה עם 27 נשים מפרויקט **מאגמה צ'אלנג'**, חילצה ג'יפים מהבוץ בגשם, השקיפה על הר האררט מלמעלה והביטה לתוך לועו של הר געש | אבל המחשבות נדדו אל הבעל אודי שהלך ולא שב לפני שש שנים, ואל הכלב "מישהו" שליווה אותה בתקופה הקשה בחייה ונשאר בישראל, בבית החולים לחיות + **יומן**

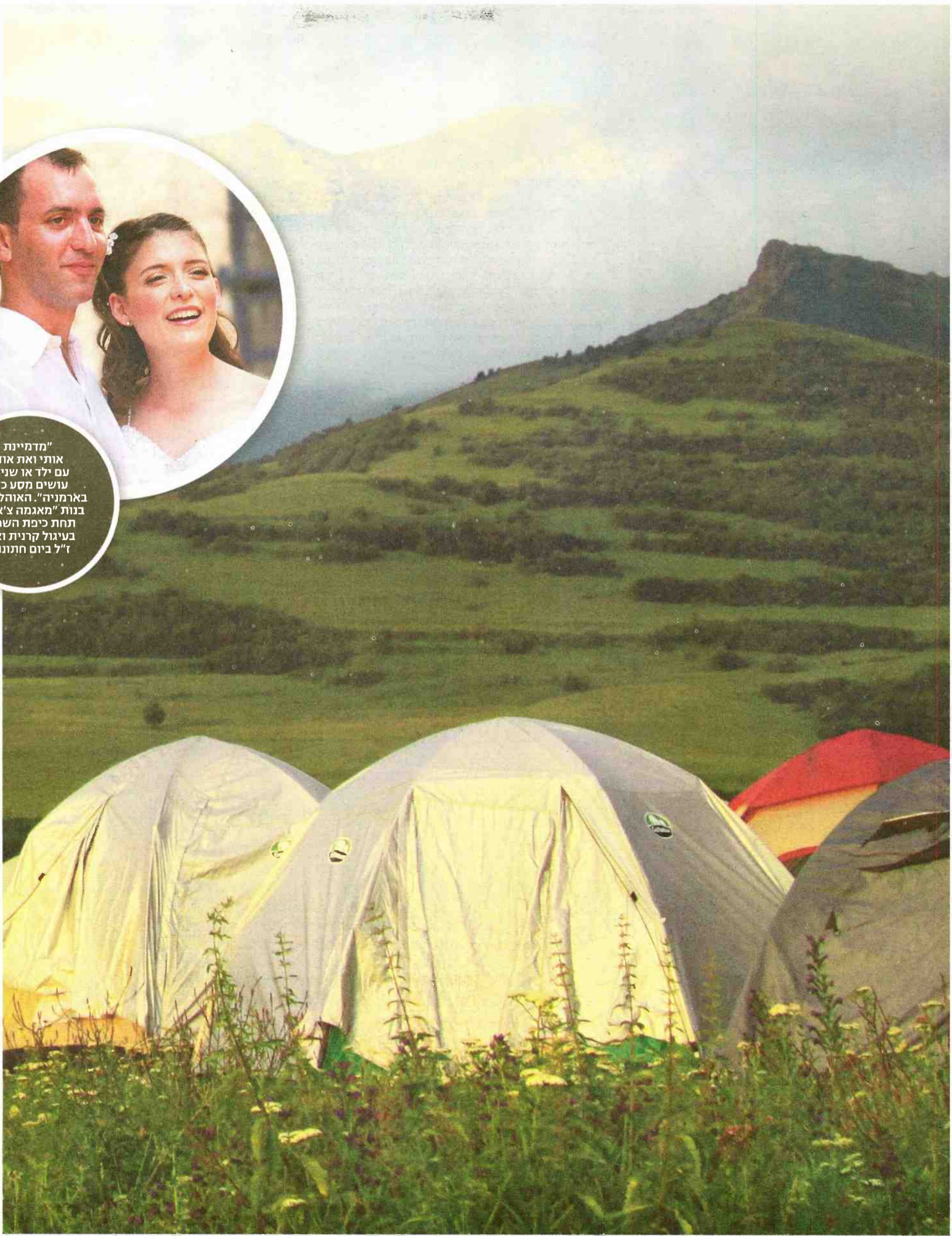
4,096 מטר מעל פני הים, על הר ארג'ק, ההר הגבוה ביותר בארמניה, אני מקבלת בשורה שמעציבה אותי. אי שם בתוך התמרינה הפסטורלית מול פסגת האררט, בין רוגע לשלווה ומרחבים בלתי נגמרים, אני מגלה שיש קליטה בסלולארי ומצליחה להי תקשר לארץ. נאמר לי שהכלב שלי חולה ושהטיפול בו לא יהיה פשוט. מועקה. פתאום הרוח כבר לא מפריעה ולא מרגישים כמה קר מחוץ לג'יפ. הכלב "מישהו" הוא אחד העוגנים החזקים בחיי בשנים האחרונות. הוא איתי כבר יותר משבע שנים, וליווה אותי ברגעים מאושרים ועצובים בחיי. הוא המתין בסבלנות שאודי ואני נשוב לאחר החתונה, הוא ישב לידי בבית כנשר ברגע שבו דיווחו לי על החטיפה, היה לצידי בהתמסרות מלאה כשהובהרה לי חומרת פציעתו של אודי, עבר איתי לעיר הגדולה ועזר לי לפתוח פרק חדש בחיים. לאורך השנתיים שבהן אודי היה חטוף, מישהו המתין לי בסוף כל יום, לא עשה הנחות, דרש פינוק ותשומת לב וגם העניק ים של אהבה ללא תנאים. היה לי מישהו לרוץ איתו.

27.59x32.78	33	עמוד 10	מוסף חג	07/10/2012	33958488-8
מגמה צ'אלנג' מסעות שטח לנשי - 84990					

"מדמינת
 אותי ואת אודי
 עם ילד או שניים,
 עושים מסע כזה
 בארמניה". האוהלים של
 בנות "מאגמה צ'אלנג"
 תחת כיפת השמים.
 בעיגול קרניית ואודי
 ז"ל ביום חתונתם

17.73x35.27	34	עמוד 10	ידיעות אחרונות - מוסף חג	07/10/2012	33958498-9
מגמה צ'אלנג' מסעות שטח לנשי - 84990					

אנחנו חוזרות אל נהיגת השטח, הפעם אל תוך הנחל. ג'יפ אחד נתקע בשלולית - בלי בדיחות על נשים נוהגות בבקשה - וכולנו יוצאות לדחוף, אבל רק אחד הכפריים שמגיע עם קלשון מצליח לעשות את ההבדל ולחלץ אותנו מהבוץ הגדול. אנחנו חוזרות לג'יפ רטובות ומלוכלכות, אך מרוצות. את ארוץ חות הצהריים אנחנו אוכלות בשטח, באמצע שום מקום מעבר לאחד הסיבוכים, כשהבטן כבר דורשת אוכל. הגשם יורד כל הזמן, וכפרי אחר שחולף משפשף את עיניו ולא מאמין למראה כמות הנשים והג'יפים החדשים. הוא נעלם, וחוזר אחרי כמה דקות עם זר גדול של פרחים כתומים והזמנה להצטרף אליו לכפר ללחם וריבות תוצרת בית.

חלב ישר מהפרא

על ארגץ, ההד הגבוה ביותר בארמניה, אנחנו עורכות סיור רגלי קצר וצופות על ההרים שמולנו. מהארץ מדווחים לי על חומרת המצב של מישוהו, ואני מבינה שאת הבעיה הזו אני לא אצליח לפתור. פתאום אני לא מרגישה שום דבר שקורה סביבי, ומרמינת את חי ללא הכלב, ללא אותם רגעי האושר עם מי שהו, התזכורת הקבועה לניחוח החיים לצד אודי. רמינתי איך יראו חי בלי מישוהו בתוכם, איך שוב אחווה פרידה, איך אתן לדבר האחרון ששייך לאודי ולי ללכת. אנחנו חוזרות לג'יפים,

את המסע בז עשרת הימים לארמניה התחלתי הרבה לפני שגלגלי המטוס עזבו את המסלול בנתב"ג. זה קרה כשפגשתי את יפעת יגר, מנכ"לית "מאגמה צ'אלנג'". לקפה שלאחר ריצת הבוקר שלי. אחרי שסיפרה על היעד שאליו יצאו השנה מסעות מאגמה צ'אלנג', היא התעקשה שאצטרף. בשנה הקודמת, כשהמסע יצא לאוגנדה, ויתרתי עליו ברגע האחרון, בשלל תירוצים, ולא ממש ידעתי להסביר מה הסיבה האמיתית. התשובה הגיעה אלי בתום המסע הזה: חששתי שהשהות הצפופה עם חברות נשים שאני לא מכירה לא תאפשר לי להיות עצמי. בדיעבד, טעיתי. בארמניה מצאתי סביבי נשים חמות, תומכות ואוהבות. נשים שאין עליהן מסכות, אין תיוגים ואין הנחות. כשצצו רגעי משבר, לי ולאחרות, שמחתי לגלות כתפיים חמות.

בשנים שבהן הייתי כלי-כולי בתוך המסע להשבתו של אודי, הגעתי להרבה מאוד מדינות. את רובן לא ראיתי באמת, אלה היו קפיצות של ימים בודדים לשיחות ושהיית לילה במלון נות. לא הצלחתי לחוש תרבות אחרת, גם לא לראות את החיים היומיומיים. לארמניה הגעתי כשלושה שבועות לפני האוכרה של אודי. בתקופה הזו אני נוהגת להיסגר בעצמי, להתבונן פנימה. להתרחק. הרגשתי שאני יוצאת מהארץ לנשום קצת אוויר, לראות נופים, לחוש אנשים ותרבויות חדשות ובעיקר לשאוב כוחות.

הרוגע והניחוק נקטעו אחרי הנחיתה, כשהבנתי את מצבו של מישוהו. איך אני יכולה להיות רגועה ומנותקת כשבארץ כולם מתרוצצים, דואגים ומנסים להסתיר ממני את חומרת הבעיה? במשך המסע שוחחתי עם גלעד שגב וניר גבע, הוטרנירים שמטפלים בו במסירות אחרי שהתגלה גידול סרטני בגופו. הקל עלי לשמוע שבני המשפחה וחברים קרובים, אנשים שאוהבים, נסעו לבקר אותו בבית החולים כמעט מדי יום. סיפרו לו שאני מעורבנת בכל ושאוטו חוזרת להיות קרוב אליו, להמשיך לפנק ולטפל. לאורך כל המסע שלי בארמניה, חשבת לי על הכלב שלי קצת יותר. קיוויתי שהוא לא סובל. כולן אצלנו חיפשו קליטה בנייד בשביל הילדים, ואני בשביל הכלב.

פרחים כתומים וריבה

התיירות בארמניה, בניגוד למדינה השכנה גאורגיה, עדיין אינה מפותחת, ולא מעט פעמים אנחנו מרגישות שאנו בין אלו שפורצים דרכים ומתווים מסלולי תיירות לבאים אחרינו. אני מגיעה אל המסע עם עוד 27 נשים, שמונה אנשי צוות נוספים השייכים למנהלה מתלווים אלינו, ואנחנו מעבירים את המסע בשבעה צוותים קבועים כשכל אחד יש ניסאן Trail-X עם מערכת ארבע על ארבע ולא מעט פינוקים. אנחנו נוסעות בשיירה, ומהר מאוד אני מגלה שבארמניה הכבישים שונים. נויה שגיב, המדריכה, נוסעת בראש ומדווחת בקשר הפנימי להיזהר מהמפלצת כחולה השועטת לעברנו, משאית ישנה גדולה ממוצא סובייטי.

את הימים בארמניה אנחנו מתחילות בשעה מוקדמת עם 15 דקות של פילאטיס, שבהן דליה מנטבר מותחת אותנו, אולי כדי שנגיע קרוב יותר לגובה של ענת הראל, הגבוהה שבחבורה. לא פשוט לשבת כל כך הרבה שעות בג'יפ בלי לעשות ריצת בוקר או אימון צהריים. בנובמבר מחכה לי מרתון ניו-יורק, והמסע הזה אילץ אותי לקחת חופש משגרת האימונים, כך שעבורי הפילאטיס היה כמו אוויר לנשימה.

ביום השלישי אנחנו מתעוררות בחצר מנזר שבכפר אגפט, ומיד מתחילות בקיפול האוהלים, סידור שקי השינה וגלגול המזרנים. באמצע הפילאטיס של דליה, מול הנופים המרהיבים, אני פתאום מבינה כמה אנחנו קטנות לעומת הטבע. הלב שלי שוב נחמץ כשאני חושבת על הכלב המאושפז לכד בבית החור לים, בלעדי. אני תוהה אם הוא מבין שכולם סביבו פועלים כדי שישרוד את המחלה, ואם הוא מאמין שאשוב אליו או חושש שזנחתי אותו כמו שכבר עשו לו פעם, כשאודי ואני מצאנו אותו ורוק בצד הדרך, רורף אחרי מכוניות.

הלו"ז תמיד צפוף ואין רגע לא מנוצל. המרחקים על המפה נראים ארוכים מדי, ארוחות הבוקר רווקא קצרות. זה לא ממש מפריע, כי תמיד יש גם עצירות לאוכל בדרך. לפני שאנחנו עוזבות את אגפט, כומר המנזר מאפשר לנו לצלצל בפעמונים. הבנות מחליטות שאני צריכה להיות הראשונה. ענת, הדוקטור שבחבורה, לוחשת לי באוזן שאם אביע משאלה בזמן הצלצול, היא תתגשם. אני חושבת על משאלה ובלי לשים לב זולגת דמעה.

17.58x35.94	35	עמוד 10	ידיעות אחרונות - מוסף חג	07/10/2012	33958512-6
מגמה צ'אלנג' מסעות שטח לנשי - 84990					

קרנית עם מכרות מקומיות. למטה, מימין: שיירת הג'יפים של "מאגמה צ'אלנג'" משמאל: עם הכלב מישהו | צילומים: איה בן עזרי וגבריאל בהרליה

ובמהלך הירידה במורד ההר אני שותקת, מנסה לעצור את הר מעות. בלילה, אחרי, בחושך, אני מוצאת פינה עם קצת קליטה ומצליחה לדבר עם ניר, הוטרנר. הוא מרגיע ומעודד, מספר לי שהוא בקשר רצוף עם בית החולים. אני שואלת אם אני צריכה לחשוב על המתת חסד, והוא שותק. הלילה עובר בעצב עמוק וגעגוע רב, שהולם את צניחת הטמפרטורות. בבוקר, מול תפארת האררט, אני מקווה לקבל בשורה משמחת, אך היא לא מגיעה. אנחנו נוסעות בשטח כורכר, מטפסות מעלה בהרים, ועוצרות לצד צריף עץ קטן. המשפחה המארכת מציעה לנו חלב היישר מעטין הפרה, והאב - גבר בן 50 פלוס, בעל תווי פנים שמעידיים על קילומטראז' של חוויות ואירועים - עומד גאה ומספר שהוא השתתף במלחמת נגורנורקראך, שהחלה בשנת '91 בין ארמניה ואורבייג'ן ונמשכה כשלוש שנים. בני הזוג מספרים לנו שהבן שלהם נפל באותה מלחמה, ואני מבינה ללבם וחושבת על אודי. בהמשך אנחנו מגיעות גם לנגורנורקראך, מובלעת עצמאית בשטח הגיאוגרפי של אורבייג'ן, ומתארחות אצל משפחה כפרית נוספת. מאהר, האב, פורס יריעת בד ענקית ומנענע את עץ התות כדי שנברוק את הסחורה. המשפחה כולה ישנה בחדר אחד, אבל הנחל ממול ומדחבי הטבע מפצים על הדוחק והדלות. מי אמר שהחיים המודרניים שלנו טובים יותר?

אימת האומגה הארמנית

אחרי נגורנורקראך אנחנו חולפות על פני מקום ציורי בשם גוריס, שבתי הבזלת שלו והגרניומים האדומים משרים עליו אווירה של כפר, אך מדובר למעשה בעיר. שלושה מיליון תור שבים גרים בארמניה, ומחציתם בעיר הבירה ומחציתם בכפרים ובערים כמו גוריס הפרושות על שטח המדינה בן 30 אלף הק"מ². גודלה של ישראל, לשם ההשוואה, הוא 22 אלף קמ"ר.

אנחנו עוצרות לתדלק, ואוטובוס של **מאגמה צ'אלנג'** אוסף אותנו ולוקח אותנו לצפות על הנוף עם גרנדולה ויוגורט. הלב שלי מהרהר בכוחות הטבע ובמישהו, ואני תוהה אם הוא מצליח להתחזק ולהתאושש קצת, אם הוא מרגיש את כל האנרגיה שנשלחת אליו. משם אנחנו עוברות לשטח קופצני מרובה מהדורות, ועוצרות למרגלות הר געש לא פעיל. את הטיפוס אל ראשו אנחנו עושות ברגל, ואני שמחה שסוף סוף עושים פה קצת כושר. את הקפת הלוע אני מעבירה בריצה קלה אחרי ענת הראל, וכשאנחנו חוזרות חזרה למטה השבת הארמנית מתחילה כבר לחלחל. כל אחת מאיתנו מדליקה נרות אל מול הנוף הפיאי, ואני מנצלת את ההזדמנות ומביעה עוד משאלה.

אחרי קצת שופינג בשווקים המקומיים, מגיע הזמן לקצת אקסטרים - אומגה ארמנית. לי זה קצת קצר אז אני גולשת פעמיים, אבל גם הבנות שמפחדות אזורות אומץ כרי שהיו תמונות להראות לילדים בבית.

לרגעים אני מצליחה להתנתק מכל המתרחש סביבי, ולהיכרך בטרק שאורי ואני עשינו במזרח הרחוק. בתרמיל הענק שהוא שם לי על הגב. דמיינתי אותנו, משפחה קטנה עם ילד או שניים, עושים מסע שכזה בארמניה. היה מתאים לו לשכנע אותי שזו החופשה שאנחנו זקוקים לה. לא עוד טיול כיף בתאילנד או ארצות הברית, אלא ג'יפים, אוהלים וטבע. קיוונו לראות את כל העולם, לחוות תרבויות, לצבור חוויות והרבה זכרונות משותפים. הנה אני, לבד, עושה את זה גם עבורו.

משם אנחנו נוסעות לבית קברות יהודי עתיק בן אלף שנה ויותר, מפשילות שרוולים ומתחילות לנכש עשבים. המצבות שנגלות לעינינו מספרות על קהילת ארמניה בעבר, ואנחנו עורכות טקס זיכרון. אודי שוב מבקר במחשבות: עוד מעט יתקיים טקס הזיכרון שלו, שוב נגיד עליו קריש, נדליק לו נר. לא רק אני התבגרת, כולם התבגרו והתפתחו בחייהם, לבד מאורי שנשאר צעיר. אחרי יותר משש שנים מאז שנחטף וארבע שנים מאז שנקבר, אני כבר יודעת שיש מכאובים שהזמן לא מרפא.

הסיום כבר קרוב, ואנחנו עוברות בנקודת תצפית קסומה ושוב מביעות משאלה. הפעם אנחנו רושמות אותה על סרט בדף וקושרות לעץ. אני חושבת לעצמי שגם אם רק אחת משלוש המשאלות שלי במסע הזה תתגשם, זה כבר יהיה משתלם. החזרה לארץ מלווה בחשש גדול מאוד, ואני יודעת שבמקום לפרוק מזוודות ולנוח אני יאלץ למהר ישר לבית החולים לחיות כרי לקבל החלטות קשות.

אחרי כמה ימים, מישהו נכנס לניתוח מהפכני שמאפשר לו איכות חיים ותקווה גם לאריכות ימים. כנראה שיש למעלה אנשים שאוהבים אותנו. משאלה אחת כבר התגשמה. ■

⊕ "מאגמה צ'אלנג'"

העצמה נשית

"מאגמה צ'אלנג'" הוא מסע שטח איכותי, בן 11 יום, המיועד לנשים, ומשלב גם תרומה לקהילה המקומית. מאחורי המיום עומדים אנשים מנוסים בתחום המסעות האתגריים והמסעות האתגריים לנשים בפרט: יפעת יגר **ומנחם עברי**, שהפיקו וניהלו בעבר את "מלכת המדבר". לפני שנתיים עזבו והקימו את חברת "מאגמה".

המסע של "מאגמה" מאפשר מפגשים בלתי אמצעיים עם האוכלוסייה המקומית, במסלולים שאינם נמצאים על מפת התיירות המוכרת. כדי להשתתף במסע עובדות המועמדות מיונים מיוחדים, במהלכם נבחרות הנשים המתאימות ביותר למסע. מתוך 500 נשים שזומנו ליום המיונים שנערך השנה, נבחרו רק 150 נשים שיצאו בחמישה מסעות עוקבים לארמניה ונגורנו קראבך. ההרשמה למסע פתוחה בפני כל אישה מעל גיל 24 שברשותה רישיון נהיגה וגם לנשים שומרות מסורת.